

Sunt de moda veche ! Nu-mi place individul asta parvenit din proverbul „li dai nas lui Ivan, el se urca pe divan”, oricum l-ar chema. Cu alte cuvinte, ii dai un deget si iti ia toata mana. Din familia cucului care, odata instalat in cuib strain, ii da pe locatari afara si isi atarna cu tupeu placuta aurie pe creanga. Fripturist. Mereu cu nasul in vant, aduimecand castigul. Cu amici de unica folosinta si pentru scopuri precise. Cameleonic. In stare de orice : dat din coate, pus piedica, periat scame, facut pe victima, facut pe seful absolut, calcat pe cadavre, fara mama si fara tata, cu branza pe valuta si pentru frati, isi baga degetele in borcanul tau cu miere, iti trage presul de sub picioare. Te face sa regreti, necrestineste, ca i-ai facut bine dandu-i milos o furculita (cu friptura corespunzatoare apetitului), iar el ti-o infige sadic in locuri dureroase. Cunoasteti genul !

Cu individul asta alaturi, esti mereu ca la un film 4D : se snopesc unii pe ecran ? Tu, spectator, te trezesti cu un pumn in plex. Sau ti se plimba pe picioare, enervant, sobolanii scosi din palarie de personajul malefic, pe ecran. Indreapta el sabia spre tine ?

Te-a impuns in spate. Racneste in prim-plan din toti rarunchii ? Te trezesti pulverizat pe fata cu venin lipicios. Scoate sconcsul de sub haina ? Te tii oripilat de nas. Astfel, stai pe scaun cat mai economic si prevazator, cu simturile in alerta, pentru ca nici filmele nu mai sunt ce au fost candva (de viata, ce sa mai spunem !).

Sunt de moda veche ! Cred cu tarie ca , daca vulpea s-ar sampona cu cea mai trendy nuanta a sezonului, aramiul caracterului tot ar iesi la iveala in ploaie. Cred in adevar. In onestitate. In valoare morala. In omenie. In demnitate. In libertatea de a spune ce gandesti. In daruire. In lupta pana in panzele albe. In omul potrivit la locul potrivit. In puterea exemplului personal. In autoritatea omului, nicidecum a ierarhiei. Cred in oamenii care inteleg fara cuvinte . Si in cei pe care iti sunt aproape fara sa-ti fie neaparat alaturi.

Chiar sunt de moda veche ! Nu-mi place inchizitia. Nici castelul de gheata al gandirii taioase. Nici bisturiul rece al logicii, fara scanteia omeniei. Nici gramatica fara cusur a sufletelor seci. Detest spinarea incovoiata. Zambetul lipicios. Nu-mi place cand lui Ivan i se lumineaza diabolic chipul , la gandul razbunarii. Nu-mi place gogoasa mincinoasa a vorbelor care cersesc bunavointa momentului. Nu-mi plac oamenii care nu stiu sa spuna Multumesc, Iti sunt recunoscator, Ai dreptate, Bazeaza-te pe mine, Te apreciez...

Sunt de moda veche! Nu-mi plac slujitorii care lauda ipocrit hainele cele noi ale imparatului dezbracat. Si nu-l plac nici pe acesta care, dandu-si seama ca e gol, isi spune ca e mai bine sa joace farsa pana la capat. Il detest pe Brutus si nici macar nu ma ostenesc sa-l intreb shakespearean „Si tu...?”, pentru ca mi-e rusine pentru el si pentru pumnalul care-i luceste perfid sub haina.

Prof. Ioana Luminita Ungureanu